

Hồi 13

Thoát Hiểm Long Thủ Sơn

M

ộc Hóa ra chiều hết sức sốt sắng gọi lớn:

- Lý Lão Ngũ, Mộc Hóa phải đi đây, sự tiếp đãi để hôm nào sẽ đáp tạ.

Lý Lão Ngũ từ phía sau lưng xông chạy lên, cười nói:

- Hãy nghỉ ngơi một hôm rồi hấn đi thì đã sao?

- Không được, hóa từ này có việc gấp!

Lý Lão Ngũ bĩu môi:

- Ngoại trừ ăn uống chơi đùa, chẳng hay có việc gì mà lại khiến người phải bận như vậy?

Mộc Hóa cười gượng:

- Tất nhiên là có việc quan trọng!

Đoạn quay sang Đinh Tiểu Nam nói tiếp:

- Đi thôi lão đệ!

Liên rảo bước đi trước tiến ra cửa. Đinh Tiểu Nam nói gót theo sau, chỉ thấy trời đã gần trưa, chàng như sực nhớ ra điều gì, bỗng dừng bước lại.

Mộc Hóa ngạc nhiên:

- Lão đệ, sao không đi nữa?

Đinh Tiểu Nam thở dài:

- Tại hạ... có lẽ không thể đi ngay lúc này được.

- Vì sao?

Đinh Tiểu Nam phân vân:

- Tại hạ còn một việc quan trọng chưa làm xong, hơn nữa...

Chàng ngập ngừng mãi không nói tiếp được. Mộc Hóa chau mày:

- Lão đệ vậy là thiếu thành thật rồi, nếu không muốn Mộc mỗ đi cùng thì thôi chúng ta chia tay nhau vậy.

Vòng tay thi lễ dợm bước bỏ đi. Đinh Tiểu Nam vội kêu:

- Đại ca hãy khoan, đại ca đã hiểu lầm tiểu đệ rồi.

Mộc Hóa thấy Đinh Tiểu Nam bỗng đổi cách xưng hô, ra chiều hớn hở quay lại nói:

- Mộc mỗ đã hiểu lầm như thế nào?

- Chẳng phải tiểu đệ không muốn đại ca đi cùng, chẳng qua vì còn một việc khác khó xử nữa.

Mộc Hóa khảng khái nói:

- Nếu lão đệ qua tôn trọng vị đại ca này thì hãy nói ra để cho Mộc mỗ góp ý thử xem.

Đinh Tiểu Nam đắm mắt nhìn Mộc Hóa một hồi, sau cùng chàng đã kể mọi sự về Hồng Thái Cung, hơn nữa kể rất tỉ mỉ.

Nghe xong, Mộc Hóa nói:

- Ra vậy, nhưng chúng ta có thể tìm cách giải quyết.

Đinh Tiểu Nam thở dài:

- Còn cách gì nữa, trừ phi đi giết người trong Tịch Dương động, nhưng giết xong là phải tức khắc quay về Hồng Thái Cung. Làm sao mà đi núi Long Thủ được?

Mộc Hóa chau mày:

- Hồng Thái cung quả là khó trèo, rắc rối thật...

Ngưng giây lát, bỗng lại nói:

- Có rồi, Mộc mỗ đã nghĩ ra một cách, nhưng...

Đắm mắt nhìn Đinh Tiểu Nam một hồi, đoạn nói:

- Ý kiến này có thể là hay cũng có thể nói là dở, bởi vì cần mạo hiểm, chẳng biết lão đệ có bằng lòng hay không?

Đinh Tiểu Nam vội nói:

- Đại ca nói thử ra xem!

- Tạm thời ta đừng thắc mắc Vô Ảnh lão nhân là ai, ông ấy đã ngầm ngầm giúp lão đệ hẳn lúc này cũng chẳng buông lời, dầu sao cũng có thêm một sự bảo vệ trong bóng tối, còn

về Hồng Thái phu nhân... Bà ta biết lão đệ đã phục dụng loại thuốc màu lam, và đã qua vài lần thử nghiệm, nên hết sức tin cậy lão đệ phải không?

- Quả thực là vậy!

- Trước mắt chúng ta hãy lợi dụng điểm ấy một phen.

Đinh Tiểu Nam chau mày:

- Lợi dụng bằng cách nào?

Mộc Hóa cười bí ẩn:

- Xin hỏi lão đệ, lão đệ có định đi giết người trong Tịch Dương động chăng?

Đinh Tiểu Nam bắn khoăn:

- Rất khó nói, nếu như y là kẻ ác thì chẳng ngại gì trừ khử đi, còn như y là người tốt, tất nhiên không thể giết được.

Mộc Hóa lắc đầu:

- Vấn đề hiện giờ là lão đệ chẳng còn đủ thời gian để lợi dụng nữa, nếu đến Long Đầu Sơn chậm trễ một chút, người yêu của lão đệ khó thể bảo toàn tính mạng...

Đàng hắng một tiếng, đoạn nói tiếp:

- Do đó, người trong Tịch Dương động dù tốt hay xấu thì chúng ta cũng chẳng còn thời giờ để tìm hiểu.

Đinh Tiểu Nam chau mày:

- Nhưng Hồng Thái phu nhân làm sao chịu để yên cho tiểu đệ?

Mộc Hóa lại cười bí ẩn:

- Mặc cho bà ta có chịu để yên cho lão đệ hay không thì chúng ta cũng phải lợi dụng bà ta một phen.

Đinh Tiểu Nam sốt ruột:

- Đại ca mau nói rõ hơn đi!

Mộc Hóa cười rề rà:

- Trong mình lão đệ có một con chim hoàng anh phải không?

Đinh Tiểu Nam gật đầu:

- Không sai, đó là dùng để truyền tin với Hồng Thái cung.

Mộc Hóa giọng nghiêm chỉnh:

- Hãy mau viết một lá thư, bảo là người trong Tịch Dương động võ công cao cường, đã cưới hổ bỏ chạy, đuổi không kịp, cần phải mượn con chim ưng truy tìm.

Đinh Tiểu Nam ngập ngừng:

- Vậy... mạo hiểm quá!
- Nếu sợ nguy hiểm thì bỏ qua việc này đi!

Đinh Tiểu Nam cắn răng:

- Thôi được, nhưng dù có mượn được chim ưng thì sau này cũng bị lộ thôi.
- Sau này hãy tính, lão đệ chẳng nóng lòng cứu người yêu hay sao? Hãy giải cứu nàng ta trước rồi hẵng tìm cách ứng phó với Hồng Thái phu nhân...

Ngưng giây lát, đoạn nói tiếp:

- Cũng may là lão đệ không bị thuốc của Hồng Thái phu nhân khống chế, chả lẽ còn muốn như con thiêu thân suốt đời chịu sự ràng buộc của bà ta ư?

Đinh Tiểu Nam trầm ngâm:

- Đại ca nói rất đúng, chúng ta hãy cứ thử xem! Tuy nhiên...

Ra chiều ấy nấy thì Mộc Hóa nói tiếp:

- Vậy thì quá liên lụy đến đại ca!

Mộc Hóa ngửa mặt lên trời cười vang:

- Tính nết của hóa tử này là vậy, việc muốn làm mà không làm được thì trong lòng cảm thấy khó chịu lắm. Hơn nữa, nếu cứ suốt ngày ăn nhậu rong chơi thì cũng đâm ra chán ngấy.

Đinh Tiểu Nam quả y lời vội vàng viết một lá thư rồi cột vào chân con hoàng anh rồi ném nó lên trời cho nó bay đi.

Con chim hoàng anh khẽ kêu lên một tiếng, lập tức bay vút đi, thoáng chốc đã mất dạng.

Đinh Tiểu Nam gượng cười nói:

- Con chim hoàng anh này là do Hồng Thái phu nhân nuôi dưỡng, rất có thể bị bà ta khám phá ra sự sơ hở, không chừng sẽ xảy ra điều ngoài ý muốn.

Mộc Hóa cười ung dung:

- Bất cứ việc gì cũng có hai khả năng trái ngược nhau, chẳng lẽ Mộc mỗ không biết mà cần đến lão đệ nhắc nhở hay sao?

Đinh Tiểu Nam thở dài:

- Ý tiểu đệ là tốt hơn đại ca hãy ẩn trốn trước, lỡ ra có bề gì, cao thủ của Hồng Thái cung đến đây thì đại ca cũng không đến đối bị liên lụy.

Mộc Hóa ngửa cổ cười vang:

- Lão đệ xem Mộc mỗ là người nào?

Đinh Tiểu Nam ngượng ngùng, đành lặng thinh ngồi xuống đất chờ đợi.

Chừng một giờ sau, chỉ thấy một con điều ung khổng lồ bay đến, Đinh Tiểu Nam thoát tiền giật mình hốt hoảng, nhưng lập tức lại yên tâm bởi trên lưng con chim trống không, chẳng có ai cưỡi trên ấy cả.

Con điều ung bay lượn một vòng, đoạn xếp cánh sà xuống đất.

Chỉ thấy con ung vô cùng to lớn, dù cưỡi lên bốn người cũng còn thừa chỗ, con con hoàng anh bé bỏng thì đậu trên lưng con chim ung, trên lưng nó có cột một bức hồi thư. Đinh Tiểu Nam vội cúi xuống mở ra xem, trên ấy viết rằng:

"Gửi Tiểu Nam! Được thư liền sai chim ung để sử dụng, người ấy võ công cao cường lão thân đã biết rồi, song Kim Sa Tuyết Mệnh Chương vẫn có thể lấy mạng y được, hãy cẩn thận ứng phó ắt sẽ thành công. Hoàng anh xin vẫn giữ đề phòng khi cần đến! Hồng Thái phu nhân!"

Đinh Tiểu Nam vừa mừng vừa lo, mừng là đã đối gặt được Hồng Thái phu nhân, lo là việc sớm muộn cũng bị bại lộ, lúc bấy giờ phải ứng phó ra sao?

Đang suy nghĩ, chỉ nghe Mộc Hóa kêu lên:

- Hay quá, đi thôi!

Nói đoạn liền tung người nhảy lên lưng con chim ung. Đôi mắt như chuông đồng của con ung trợn đầu lờm y một cái, nhưng chẳng tỏ vẻ gì cả.

Đinh Tiểu Nam cũng chẳng lưỡng lự nữa, lại bỏ con hoàng anh vào lồng, đoạn phóng lên lưng ung, khẽ vỗ vào cổ nó và nói:

- Làm cực mi quá!

Con chim ung dường như hiểu ý khẽ kêu lên một tiếng, lập tức vỗ cánh bay vút lên trời, thoáng chốc đã bay vào trong mây.

Mộc Hóa hí hửng reo:

- Được bay lên trời như thế này thật có chết cũng đáng.

Thoáng ngưng, đoạn lại tiếp:

- Lão đệ có lẽ không thuộc đường lối, để Mộc mỗ hướng dẫn cho.

Đoạn khẽ vỗ lên cổ con chim ưng, đoạn đưa tay chỉ trở, con ưng quả nhiên hiểu ý bay về hướng chỉ của Mộc Hóa.

- o O o -